

Я - новонавернений. Чому мені
ТАК ВАЖКО?

Я – новонавернений. Чому мені так важко?

Християнське життя нагадує мені важкий підйом на скелю. Та коли я тільки прийшов до Ісуса, то був у захваті від шляху захоплюючих пригод, на який я став. Я знав, що “там на висоті” переді мною відкриються такі дивовижні панорами, яких я ще ніколи не бачив. Я знав багатьох християн, які, здавалося, вже досягли тих бажаних висот і тепер постійно чули Божий голос, були сповнені радості. Я уявляв, як разом з ними насолоджуватимусь тією свободою й тими благословеннями, які вони напевно вже отримали.

Та не проминуло багато часу, як шлях виявився набагато важчим, ніж я очікував. Це нагадувало важкий підйом на скелю. Тепер я не міг робити багатьох звичних мені речей, тому що вже вважав їх

неправильними. Але в той же час я не відчував того “піднесення”, на яке розраховував. Почали приходити думки, а чи не краще мені було там внизу, коли я ще не починав це сходження на гору? Можливо, потрібно повернутися вниз, у полонину, де всі інші люди просто роблять те, що їм заманеться, живуть для себе і навіть не згадують про Бога? Проте я знав, що вже ніколи того не зроблю. Я тільки-но був спасенний від життя, в якому не було Бога й не було сенсу. Я не міг повернутися назад.

Чому християнське
життя нагадує
**сходження
на вершину?**

Чому християнське життя нагадує сходження на вершину? Якщо Божий план полягає в тому, щоб ми пізнавали Його, чому Він не зробив християнське життя найлегшим шляхом, який лише можна уявити? Щоб відповісти на ці питання, потрібно мати деяке уявлення, що Біблія говорить про нас, про наше життя у цьому світі, і про тих ворогів, що у нас з’явилися, коли ми вручили своє життя Христу.

На початку...

Ще правда, що Божий план полягає в тому, щоб ми пізнавали Його. Коли Бог створив перших людей, Адама та Єву, ніщо не заважало їхнім відносинам з Творцем. Бог розмовляв з Адамом, і Адам розумів Бога. Бог прогулювався садом, де Адам жив із Євою. Однак сьогодні це звучить як казочка. Що ж трапилось? Відповідь на це знаходимо у біблійній історії, що записана в третьому розділі Книги Буття.

Коли Адам та Єва згрішили, вчинивши непослух, це призвело до катастрофічних наслідків, від яких ми потерпаємо й досі. Бог попереджав Адама та Єву, що якщо скуштують плід від дерева пізнання добра й зла, то помруть того ж дня. Коли читаєш цю історію, може скластися враження, що тут очевидна помилка: адже коли Адам та Єва все-таки скуштували заборонений плід, вони залишилися живі. Більше того, жили ще дуже довго... Якщо в процесі читання Біблії нам здається щось незрозумілим або суперечливим, потрібно не припускати наявність помилки, а натомість запитати себе, чи не існує іншого можливого значення тексту.

Насправді Адам та Єва таки вмерли. І вмерли двома способами. По-перше, їхні тіла почали поступово вмирати. Якби вони не згрішили, то жили б вічно у довершених тілах; але згрішили й цим прирекли себе на неминучу смерть. З тих пір кожна жива істота на

землі рано чи пізно вмирає (Рим. 5:12-14). Смерть стала ворогом номер один для людської спільноти.

По-друге, Адам та Єва вмерли духовно. Дозвольте пояснити це... Як наше фізичне тіло є тією частиною

.....

“Тому-то,

як через одного

чоловіка ввійшов

до світу гріх,

а гріхом смерть, так

прийшла й смерть

у всіх людей через

те, що всі згрішили”.

Римлян 5:12

.....

нашого ества, що пов’язує нас із навколишнім світом, так і наш дух є тією частиною нашого ества, що пов’язує нас із Богом. Це не означає, що наші тіла – це погано, а дух – це добре. Зрештою Ісус закликав нас любити Бога всім нашим еством: “серцем, душею та думкою” (Мт. 22:37). Проте дух означає нашу спроможність усвідомлювати існування Бога і Його вплив на цей світ і наше життя. Якщо наш дух мертвий, то не існує ніякої можливості мати відносини з Богом. Отже, коли Адам згрішив,

його дух вмер, через що він став відчужений від Бога і був вигнаний з Його присутності.

Відчужені від Бога й духовно мертві – саме так зображує Біблія нас без Христа. Вона навіть називає нас **ворогами** Христу, тому що у своєму природному стані ми нехтуємо Ним і служимо натомість самим собі – любимо себе. Про це ви можете прочитати в п’ятому розділі Послання до римлян.

Подумайте з хвилинку про таку річ, як “бути ворогом”. Ви напевно чули фразу “друг чи ворог?” Саме це

нерідко запитує часовий у незнайомця, що наближається. По суті, він запитує: “Ти на нашому боці чи на боці нашого ворога?” Якщо на нашому боці, то ти наш друг, союзник. Коли дві групи формують альянс, то воюють потім разом проти спільного ворога. Якщо хтось із них має ворога, то цей ворог стає ворогом і для його союзника.

А тепер подумайте про те, що відбувається, коли ми вирішуємо приєднатися до

Христа. Колись ми були ворогами Богу, але, увірувавши в Ісуса, стали Його друзями. І тому Його друзі стали нашими друзями, а Його вороги – нашими ворогами. Саме це робить християнське життя таким важким. Ось чому щодня ми змушені залучатися до боротьби. Але хто є нашими ворогами? Біблія вказує на трьох ворогів: **світ, плоть та диявол.**

Вони насправді не є новими ворогами в тому розумінні, що колись – до того, як ми вручили своє життя Христу – були нашими дійсними союзниками; адже світ, плоть і диявол ніколи не дбали і не можуть дбати про наш добробут. Вони є новими ворогами в тому сенсі, що коли ми ще не жили християнським життям, то у багатьох відношеннях були їхніми невільниками, навіть не усвідомлюючи цього. Але тепер Бог звільнив нас від них, і ми почали гостро відчувати їхні активні спроби зруйнувати наше життя, відвести від Господа.

Давайте трішки докладніше розглянемо цих трьох ворогів.

.....
Колись ми були
ворогами Бога,
але, увірувавши
в Ісуса, стали Його
друзями.
.....

Хто наші вороги?

У своєму листі до ефесян Павло дає дуже влучне загальне зображення ситуації:

“І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних, між якими й усі ми проживали колись у пожадливостях нашого тіла, як чинили волю тіла й думок, і з природи були дітьми гніву, як і інші, Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, спасені ви благодаттю”.

Ефесян 2:1-5

Хто ж вони, ці наші вороги, що воюють проти нас, християн?

Слово **“вік”** (грец. буквально “космос”) означає Землю і всіх людей, що на ній мешкають; також означає філософію цього світу, його позицію. Світ навколо нас має образ мислення і кодекс поведінки, що цілком протилежний християнським цінностям. Замість смирення світ вчить нас ставити на перше місце самих себе, власні інтереси. Замість дисципліни та утримання від деяких речей світська культура вчить нас задовольняти всі свої забаганки.

Замість того, щоб прощати інших, світ вчить нас мстити. Він пропонує пусті обіцянки щастя через придбання великих будинків та спортивних машин; через славу, марнославство, владу й секс; через нестримну й безкінечну гонитву за насолодами. В той же час скромність і стриманість вважаються нудними; вони є предметом глузування і сприймаються як придушення свободи й щастя. Кінцева мета світської філософії – то насолода та усунення Бога зі сцени життя або принаймні зробити ідею Бога лише одним із аспектів життя, замість того щоб дозволити Йому зайняти перше місце.

Другий наш ворог – **диявол** (“князь, що панує у повітрі”) є головним і непримиримим ворогом Бога. Він – той змії, який колись в раю спокусив Адама та Єву і дотепер займається тим, що вводить людей у спокусу. У Святому Письмі його названо багатьма іменами, але головне, що нам потрібно знати, – він є могутньою духовною істотою, має свою індивідуальність і веде постійну війну проти Ісуса та всіх тих, хто на боці Христа. Біблія вчить, що диявол є автором світського кодексу поведінки. Здається, є чимало тих, хто вважають, що диявол любить своїх прихильників і підтримує тих, хто йдуть його шляхом. Але я вважаю, що це не так. Людство створене за образом Бога; ми – Його шедевр. Диявол же ненавидить Бога – а тому й усіх нас; і особливо тих, хто належать Ісусу. Він прагне відлучити нас від Бога. Нашіптє, що нам краще ходити власними шляхами, бути зосередженими на задоволенні власних потреб, зануреними

у свої похоті, щоб ми цілковито нехтували Богом.

“**Тілом**” (або плоттю) Біблія називає гріховну природу або егоїстичні інстинкти людських істот. Саме ця вроджена егоїстичність є причиною того, що ми живемо просто для себе і маємо таку велику схильність до бунту проти Бога. Ви звернули увагу, що в Едемському саду спокуса до людей прийшла ззовні? Змій спокушував Єву. Але після того, як Адам та Єва повстали проти Бога, спокусі вже “не потрібно” приходити ззовні; тепер вона приходить зсередини нас самих! Наші пожадання вимагають задоволень, і ми схильні їм коритись. Доки ми живемо на землі, наші природні інстинкти будуть, як правило, перебувати в стані бунту проти Бога. Як вказує Біблія, ми – самі собі вороги. Адже наша **плоть** завжди охоче реагує на спокуси **диявола** і дуже любить ті насолоди, що їх пропонує **світ**.

Ось яких маємо ворогів. Чи варто тому дивуватися, що християнське життя не є легкою прогулянкою?

.....
Наша **плоть**
завжди охоче
реагує на спокуси
диявола і дуже
полюбляє ті насо-
лоди, що їх про-
понує **світ**.
.....

Як перемагати цих ворогів?

Ми були духовно мертвими. Ми слідували цінностям цього світу, що їх встановив диявол. Ми задовольняли бажання своїх тіл, свого розуму. Але потім Бог спас нас від цього мертвого, гріховного стану і зробив живими в Ісусі Христі, Який розділив із нами Своє життя. Тепер ми належимо Христу; наші відносини з Ним відновлено. Ми вже не біжимо немов білка в колесі, ганяючись за пустими насолодами, а живемо тепер із Богом і для Нього – для чого й були створені. Але проблема в тому, що ми дуже звикли до старого способу життя. Біблія містить багато текстів, що схожі за змістом на цей уривок:

“Щоб відкинути, за першим поступованням, старого чоловіка, який зотліває в звабливих пожадливостях, та відновлятися духом вашого розуму, і зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди”.

Ефесян 4:22-24

Як бачимо, є можливість “відкинути старого чоловіка” – наш природний егоїзм, що так сприйнятливий до спокусу диявола й цього світу. Гадаю, саме це мав на

увазі Ісус, коли казав, що кожен, хто бажає бути Його учнем, повинен зректися самого себе, взяти хреста й слідувати за Ним (Мт. 16:24). Нам потрібно відмовитись від свого старого “я”.

Практично це означає казати “ні” деяким речам, які ми раніше полюбили. Це важко робити, тому що бажання дуже сильні, і ми звикли їх задовольняти. Наша плоть звикла повністю нас контролювати, і хоча тепер ми отримали від Бога нове життя в Христі, це не означає, що плоть не буде намагатися повернути нас у свою залізну хватку. Можливо, ми звикли пліткувати або бути нечесними. Тепер ми знаємо, що такі речі є гріховними, але й досі відчуваємо спокусу їх робити. Якщо швидко піддамося старому способу життя, то відчуємо себе наче на рівенькому торованому шляху без усіляких перешкод і ям – в той час як новий шлях є постійною боротьбою, подорожжю по корінням, гіллі та іншим незручностям. Але коли почнемо зникати до нового ходіння з Богом, зрештою почуватимемося зручніше – шлях вже буде сприйматися як більш рівний та гладенький. І хоча інколи нас будуть вабити старі шляхи, це не означатиме, що в нас так і не відбулося ніяких внутрішніх змін.

Потрібно не лише відкинути “старе”; маємо також одягнутися в “нове”. Під “новим чоловіком” мається на увазі уподібнення до Ісуса. Захоплює дух від самої можливості стати схожим на Нього! Практично це означає прийняття щодня тих рішень, що ведуть до послуху Христу, а не до задоволення власних бажань. І тут дуже важливі дві речі: читання Біблії та молитва.

Люди придумують безліч відмовок та виправдань, щоб не читати регулярно Біблію і не молитись. Але без цих двох духовних дисциплін неможливо жити переможним християнським життям, якщо ми дійсно цього бажаємо. Біблія відкриває нам, в чому саме маємо виявляти послух Богу; а час, проведений у молитві, сповняє нас бажанням бути слухняними. Біблія і молитва збудовують нашу віру. Також важливо проводити час разом з іншими християнами, мати відкрите спілкування один з одним.

Але в основі всього цього лежить сила Святого Духа, Який живе в кожному віруючому. Навіть не надійтеся, що зможете змінюватись і все більше уподібнюватись Ісусу лише власними зусиллями. Ми взагалі вже “не свої”. Сам Бог живе в нас, допомагаючи тримати в центрі уваги Ісуса Спасителя і на Ньому зосереджуватись. Дух Святий не припиняє навчати нас, все більше відкриваючи характер Ісуса Христа. Він нагадує нам Його Слова, щоб могли глибше Його пізнавати і таким чином все більше до Нього наближатись, будуючи реальні й динамічні стосунки з Ним (Ів. 14:26). Коли покладаємося на Бога і проводимо з Ним час, Дух Святий допомагає нам долати силу наших егоїстичних бажань. Більше про це й про працю Святого Духа в нас ви можете прочитати в п'ятому розділі Послання до галатів.

Інколи ми намагаємося приховати свою боротьбу зі спокусами від інших, тому що нам соромно за себе і вважаємо, що наші проблеми нікому не потрібні. Ми можемо в церкві робити вигляд, що з нами все

гаразд (в духовному розумінні), хоча насправді протягом тижня ми почувалися далекими від Бога. Ми одягаємо таку маску, бо впевнені, що всі інші мають близькі й безхмарні відносини з Ісусом Христом. Однак істина полягає в тому, що всі ми часом маємо духовні проблеми і спотикаємося на шляху віри – тому не потрібно недооцінювати взаємну поміч та підбадьорення один одного.

Бувають моменти, коли християнське життя дійсно нагадує важкий підйом на скелю, але воно не обов'язково має бути постійно важкою, безрадісною ходою вгору. Однак потрібно застосовувати деякі щоденні духовні практики, якщо бажаємо жити життям, сповненим радості, миру й перемог. Йдеться про такі речі, як збільшення (хоча б трішки) часу для молитви, приєднання до групи з вивчення Біблії, пошуки молитовного партнера або друга-наставника для звітування про певні сфери, в яких ми відчуваємо особливі спокуси. Такі духовні заходи допоможуть долати ті перешкоди, через які можемо втрачати радість нашого ходіння з Ісусом Христом.

Цей світ сповнений спокус. Завжди є спокуса потурати своїм бажанням, замість того щоб стримувати їх. Завжди є спокуса роздуватися від гордості, коли нам вдалося зробити щось правильне, або сказати неправду, щоб вберегтися від проблем. Проте треба пам'ятати, що більшість наших бажань непогані самі по собі, але їх потрібно задовольняти згідно з Божою волею. Наприклад, бажання уникати проблем не є поганим, але погано, коли через це бажання ми вдаємося

до неправди. Правильніше буде сказати правду і вірити, що Бог допоможе пройти крізь усі можливі важкі наслідки нашої чесності. Якщо приймете рішення жити відповідно до Божого Слова, то побачите, що Бог завжди допомагатиме вам. По справі, я вважаю цей принцип ключовим у нашому ходінні з Ісусом Христом.

Отже, наші вороги і спокуси цього світу роблять християнське життя таким, що нагадує сходження на вершину гори. Ми прагнемо слідувати за Христом, досягаючи нових вершин, але ведемо постійну війну із собою. Буває, що ми тривалий час живемо чудовими перемогами, а потім наша нога перечіпається через якусь “дрібницю”. Наше життя – то шлях. І, як будь-який шлях, має свої злети й падіння. Головне – кожен крок на цьому шляху робити разом з Ісусом Христом. Якщо маємо тверде рішення виявляти Йому послух, Він завжди буде йти поруч. І ми маємо обітницю, що Святий Дух буде скеровувати й спрямовувати нас. Саме це допоможе нам продовжувати шлях, навіть коли почуватимемося надзвичайно обтяженими через життєву боротьбу. Ми знаємо, чим скінчиться наш шлях: вічним перебуванням в присутності Ісуса Христа (Ів. 14:1-3). Ця мета варта всіх наших зусиль. І, як на мене, вона й робить християнське життя найбільш захоплюючою пригодою, сповненою глибокого сенсу і повноти.

Скористайтеся серією біблійного навчання “Погляд вглиб”, в якій обговорюються серйозні питання, важкі теми й різні аспекти християнського життя, на сайті: ukrainian-odb.org/ld/.

Погляд
вглиб

Серія “Погляд вглиб” пропонує християнам чудове біблійне вчення. Незалежно від того, новонавернений ви чи зрілий християнин, маєте широкий вибір невеликих біблійних статей, що торкаються багатьох важливих тем і питань.

Місія служіння “Хліб Наш Насуцний” – зробити доступною і зрозумілою для кожного мудрість Божого Слова, що змінює життя. Ми сповнені щирого бажання допомогти читачам наближатись до Бога й свідчити про віру своїм знайомим. Будь ласка, розкажіть про брошури серії “Погляд вглиб” тим, кому вони дійсно потрібні. Ви можете завантажити будь-яку брошуру даної серії у PDF форматі [на сторінці “Погляд вглиб”](#) сайту **ukrainian-odb.org**.

Всі наші ресурси доступні для кожного без будь-яких фінансових зобов’язань. Однак, якщо ви бажаєте підтримати фінансово служіння “Хліб Наш Насуцний”, можете зробити це, натиснувши посилання “Пожертвувати”.

ПОЖЕРТВУВАТИ